

Arrest

nr. 225 418 van 30 augustus 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 maart 2019 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 6 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 16 november 2015 om internationale bescherming. Op 31 januari 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 1 februari 2019 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart zich Afghaans staatsburger, van Pashtoun origine, geboren te Wazghar, Ghorband district, provincie Parwan. Toen u ongeveer 10 jaar oud was, kreeg uw grootvader, die malik was van het dorp, het aan de stok met twee van zijn broers in een strijd om macht en rijkdom. Uw grootvader was sympathisant van de jamiat-e-islami en had goede contacten met de overheid, terwijl zijn broers zich aansloten bij de partij van Gulbuddin Hekmatyar, de 'taliban'. Nadat deze taliban een aanslag hadden gepleegd op het huis van uw grootvader, vertrok uw vader met uw grootvader naar Kaboel voor medische verzorging. Toen twee dagen later bij een nieuwe aanval door de taliban nog twee broers van uw vader werden gedood, vertrok jullie hele familie uit het dorp en hervestigden jullie zich in Kaboel. Sindsdien, sinds 2005, woonde u met uw ouders, zussen en broers in de wijk Serrahi Khoja Boghra (stad Kaboel, provincie Kaboel). U ging enkele jaren naar school en werkte de laatste 6 jaar als koetswerkhersteller.

Ongeveer 6 maanden vóór de maand 'hamal 1394' (= maart-april 2015) werd u een eerste keer gebeld door iemand van de lokale taliban van Wazghar/Parwan, die u vroeg om de taliban te steunen door auto's te verschaffen. U ontkende dat u aan auto's kon geraken. U werd nog een tweede keer gebeld, zo'n 15 à 20 dagen later. De taliban drongen aan, ze wisten dat u bij een autodealer werkte en vroegen u om de taliban te steunen door wagens te verschaffen. U weigerde beleefd en gaf aan dat u hen niet kon verder helpen. Hiermee leek de kwestie afgesloten.

Omdat sinds uw kindertijd een afspraak bestond om u uit te huwelijken aan uw nichtje langs moederszijde, reisde u enkele maanden later, op '29 hamal 1394' (=18/04/2015), met twee wagens naar Wazghar om er uw verlovingsfeest te houden. Onderweg werden jullie wagens echter tegengehouden door de taliban. Enkel uzelf werd meegenomen en naar een plaats van vasthouding gebracht, waar u ervan werd beschuldigd een spion van de overheid te zijn. Tijdens uw tweede of derde nacht in gevangenschap kon u echter ontsnappen. U vluchtte eerst te voet weg kon later een lift krijgen tot Kaboel, waar u meteen 5 nachten in het ziekenhuis werd opgenomen. Bij uw ontslag uit het ziekenhuis bleek er thuis reeds een dreigbrief van de taliban te zijn toegekomen. Dezelfde dag nog ging u met uw vader en de malik van uw wijk naar de politie, die echter niets voor u kon doen en ook geen document van jullie aangifte wilde opstellen. Omdat de politie geen document wilde verstrekken, heeft de malik samen met enkele dorpeelingen een bevestigingsbrief van uw problemen opgesteld. Hierop werd uw vertrek uit Afghanistan geregeld. Een dag later al vertrok u naar Herat. U vernam er dat u via Herat Afghanistan niet kon verlaten, en reisde daarom een dag later door naar Nimroz. Daar kon u via een smokkelaar naar Iran reizen, waar u 4 à 5 maanden in een huis woonde en werkte, alvorens te worden opgepakt en gerepatrieerd naar Afghanistan. Bij aankomst op Afgaanse bodem reisde u meteen terug naar Kaboel, waar u slechts één nacht bij een vriend in de buurt 'Company' overnachtte. Uw aankomst in Kaboel ging echter niet onopgemerkt voorbij. Diezelfde dag viel de taliban bij uw ouders en bij uw gehuwde zus binnen om u er te zoeken. U vertrok meteen terug naar Nimroz, waar u opnieuw via een smokkelaar naar Iran vertrok. U bleef er niet en reisde deze keer meteen door richting Europa. U kwam aan in België op 05/11/2015, 42 dagen na uw tweede vertrek uit Afghanistan. Op 16/11/2015 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische instanties.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw taskera, een dreigbrief van de taliban, een bevestiging van uw problemen door de malik, een attest van een opleiding Frans voor anderstaligen en een begeleidende brief van de asbl Carrefour, een inschrijvingsattest van een cursus Engels, deelnemingsattest van een introductie "Communication non violente" en een evaluatiebrief van l'Etape (Service d'accueil pour Mena) waar u momenteel werkt als opvoeder.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij terugkeer naar Afghanistan zowel in uw verblijfplaats Kaboel als in uw geboortestreek Wazghar, Parwan, problemen vreest met de taliban, omdat u niet inging op hun verzoek om hen te helpen. Ze verdenken u er bovendien van een verrader te zijn.

U slaagde er echter niet in aannemelijk te maken dat er in uw hoofde bij een eventuele terugkeer naar uw herkomstland sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Zo stelt het CGVS vast dat er sterke aanwijzingen zijn dat uw voorgehouden problemen met de taliban ongelooftwaardig zijn.

Immers, de dreigbrief die u van de taliban zou ontvangen hebben op het adres van uw ouderlijke huis in Kaboel blijkt vals te zijn. Bij analyse van het door u voorgelegde document blijkt dat de stempel die het document rechts onderaan ter authenticatie draagt overduidelijk een manipulatie van zeer slechte kwaliteit is, hoewel de rest van het document een "origineel" betreft. Ook de hoofding lijkt slechts een kopie te zijn van een blanco document, gelet op de drukwaliteit en zichtbare margeranden. Nochtans vormt deze dreigbrief een cruciaal element in uw asielrelaas, gezien de brief de rechtstreekse aanleiding vormde voor uw eerste vluchtpoging uit Afghanistan, en de brief nagenoeg het enige bewijs vormt van uw problemen met de taliban, maar ook nagenoeg de enige aanwijzing vormt dat de taliban u niet enkel in uw geboorteregio Wazghar zou viseren, maar óók op uw recente verblijfsplaats in de stad Kaboel.

Ten tweede legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw vasthouding door de taliban, nochtans de kern van uw asielrelaas. Zo geeft u aanvankelijk ten overstaan van het CGVS nog aan dat u tijdens de tweede nacht in gevangenschap wist te ontsnappen (CG p.6), terwijl u later aangeeft dat u pas tijdens een derde nacht in gevangenschap wist te ontsnappen (CG p.8, CG 2 p.5). Bovendien liet u na om ook maar enige melding te maken van uw dagenlange gevangenschap bij de taliban ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, waar u nochtans gevraagd werd de voornaamste feiten en redenen voor uw vlucht uit uw land van herkomst op te sommen (DVZ vragenlijst rubrieken 3.1, 3.5, 3.7). Integendeel, u vermeldde ten overstaan van de DVZ enkel 'dat de taliban u zei dat u uit het dorp moest weggaan', wat geheel contradictorisch is met uw latere verklaring dat de taliban u gevangen hield met de bedoeling u te doden. U maakte ten overstaan van de DVZ ook geen enkele melding van het feit dat u na uw miraculeuze ontsnapping nog 5 nachten doorbracht in een ziekenhuis in Kaboel (Ibid.). Dat u iets dermate zwaarwichtigs als een dagenlange vasthouding, gevolgd door een dagenlange ziekenhuisopname zou "vergeten" vermelden wanneer u gevraagd werd de voornaamste feiten en redenen voor uw vlucht te vertellen, is reeds weinig aannemelijk. Wanneer u bij aanvang van het gehoor ten overstaan van het CGVS gepeild werd naar het verloop van het gehoor bij de DVZ, maakte u bovendien wél melding van een tweetal correcties op het gehoorverslag van DVZ, die echter geen van beide betrekking hadden op het gegeven van uw dagenlange vasthouding of ziekenhuisopname. Zelfs wanneer u hierna expliciet gevraagd werd of voor het overige wél alles correct vertaald/genoteerd werd, liet u na op te merken dat belangrijke feiten niet zouden zijn geregistreerd (CG p.2-3). Dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd kort en bondig te zijn en de details van uw relaas te houden voor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, doet geen afbreuk aan de verwachting dat u met betrekking tot de kernelementen van uw relaas in elke fase van de procedure coherente verklaringen aflegt, quod non in casu.

Zij voorts opgemerkt dat uw asielrelaas bol staat van de ongerijmdheden, onwaarschijnlijke toevalligheden en een gedrag dat niet in overeenstemming is met de beweerde vervolgingsvrees.

Zo moet uit uw verklaringen blijken dat u, nadat u als 10 jarige samen met uw familie uw geboortedorp ontvlucht was na een conflict met de taliban, u nooit meer voet heeft gezet in het dorp Wazghar (CG p.5-7, p.11-12). Zelfs wanneer u enkele jaren later documenten nodig had van uw oude school in Wazghar, zou u niet naar het dorp zijn kunnen (durven) terugkeren (CG p.13). Het is dan ook uiterst opmerkelijk en weinig aannemelijk dat het hoofd van de lokale taliban van Parwan uitgerekend naar u zou bellen om te verzoeken samen te werken met de taliban, gezien de man u slechts als kind had gekend (CG 2 p.3), en u bovendien moet gepercipieerd hebben als een gevluchte 'tegenstander', gezien uw familiale voorgeschiedenis. U kan zelf evenmin verklaren waarom de taliban precies ú ter hulp zou vragen (CG p.7, CG 2 p.3). Gevraagd waarom u plots werd opgebeld door iemand uit Wazghar, dat u als kind ontvlucht was, geeft u slechts aan 'dat ze uw familie kennen, dat ze weten wat jullie doen, dat iedereen elkaar kent in Wazghar' (CG p.7), wat niet verklaart waarom de lokale taliban net hulp zou vragen aan tegenstanders die 10 jaar eerder al van hen gevlucht waren. Met deze eigenaardige démarche geconfronteerd komt u niet verder dan stellen: "Hij probeerde me toch te overtuigen tot de

jihad" (Ibid.), waarmee u de vastgestelde ongerijmdheid niet weet te verklaren. Nogmaals gevraagd waarom precies aan u gevraagd werd om een auto te leveren antwoordde u: "Ik weet niet precies (...). Waarom hij niet aan anderen vroeg, ik weet het niet" (CG 2 p.3). Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat u bij de DVZ opmerkelijk genoeg ook geen melding maakte van deze telefoontjes.

Ook uw verloving en de feiten die zich in deze context zouden hebben afgespeeld zijn weinig geloofwaardig en getuigen van een onaannemelijk risicogedrag. Immers, hoewel u nooit eerder was durven terugkeren naar Wazghar (CG p.5-7, p.11-12), en hoewel u eind 2014 meermaals werd opgebeld door de lokale taliban van Wazghar (CG p.7, CG 2 p.3-4) - nota bene dezelfde groepering waarvoor uw ouders 10 jaar eerder naar Kaboel waren gevlucht (CG p. 4-5) -, zou u desondanks in april 2015, luttele maanden later, voor het eerst naar Wazghar zijn teruggekeerd voor uw verlovingsest (CG p.8, CG 2 p.4). U deed dit bovendien met een ruim gevolg van familieleden, waarvoor twee wagens nodig waren (CG p.6). Dergelijk weinig discreet vertoon, hoewel u naar eigen zeggen nooit eerder had kunnen terugkeren naar de plaats en u kort voordien reeds een vraag tot samenwerking van de lokale taliban had afgewezen, getuigt van een onaannemelijke naïviteit en een risicogedrag dat niet in overeenstemming is met de Afghaanse context. Hierbij moet opgemerkt worden dat ook uw verklaringen over de verblijfplaatsen van uw uitgebreide familie weinig consistent zijn. Aanvankelijk stelde u immers dat niemand van uw familie na 2005 achterbleef in Wazghar (CG p.5), om naderhand - wanneer blijkt dat ook uw verloofde die in Wazghar woonde familie van u is (niet in de eerste graad) - plots toch aan te geven dat er toch nog verschillende familieleden van vaders – en moederkant in Wazghar wonen (CG p.6). Opvallend genoeg verklaarde u aanvankelijk ook dat u verloofd bent met uw nicht gezien al van kindsbeen tussen beide families de belofte was uitgesproken dat jullie met elkaar zouden huwen (CG p.6). Later stelde u dat uw verloofde verliefd was op u en graag met u wilde trouwen, tégen de wens van haar ooms in, die bij de taliban zijn (CG 2 p.8, p.10). Het is op zijn minst eigenaardig dat u uw verloving enerzijds kadert in een door de familie gearrangeerd huwelijk, en anderzijds net voorstelt als een liefdesrelatie wars van de wil van de familie.

Ook over de vervolgingsfeiten die zich in Kaboel zouden hebben afgespeeld legt u geen overtuigende, aannemelijke verklaringen af. U verklaarde dat u, nadat u vanuit Iran naar Afghanistan werd gerepatriëerd, slechts 1 nacht bij een vriend in Kaboel doorbracht alvorens het land definitief te verlaten (CG p.16, 17). Precies die ene nacht, 3 à 4 maanden nadat u ontsnapt was uit de handen van de taliban, zou de taliban op twee adressen van uw familie zijn binnengevallen (CG p.16). Het is hoogst eigenaardig dat zij op de hoogte zijn van de adressen van uw familie, maar er pas voor het eerst binnenvallen 3 à 4 maanden nadat u uit handen van de taliban was ontsnapt, en dan nog toevallig net die éne nacht dat u in Kaboel was. U verklaarde dit door te stellen dat zij "informanten hebben en alles weten" (CG p.16-17), wat niet verklaart waarom ze dan net op twee verkeerde adressen binnenvallen. Hiermee geconfronteerd stelt u enkel : "ze hadden enkel info dat ik in Kaboel was" (CG p.17), maar u kan vervolgens op geen enkele manier aantonen hoe zij over die informatie zouden kunnen beschikken (Ibid.). Het verklaart evenmin waarom ze u niet eerder op deze adressen van uw familie zouden zijn komen zoeken.

Er moet nog worden benadrukt dat u tijdens uw initiële gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken overigens op geen enkele wijze heeft verwezen naar de vermeende invallen bij uw ouders en bij uw getrouwde zus in Kaboel (DVZ vragenlijst 3.5, 3.7). Integendeel, u beweerde er dat u na uw repatriëring uit Iran eerst een paspoort wilde verkrijgen om Afghanistan legaal te kunnen verlaten, maar u uiteindelijk toch besloot opnieuw illegaal te vertrekken omdat het aanvragen van een paspoort te lang duurde (DVZ vragenlijst, rubriek 3.5). U heeft met geen woord gerept over nieuwe, ernstige feiten die maakten dat u niet langer de paspoortprocedure afwachtte. Uw opeenvolgende verklaringen zijn dan ook weinig samenhangend te noemen. Nochtans bevestigde u bij aanvang van het gehoor ten overstaan van het CGVS dat in grote lijnen alles correct vertaald werd, op twee zaken na (te weten uw geboortedatum en het aantal personen dat een aanslag wilde plegen in Kaboel) (CG p. 2-3). Dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd kort en bondig te zijn en de details van uw relaas te houden voor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, doet geen afbreuk aan de verwachting dat u met betrekking tot de kernelementen van uw relaas in elke fase van de procedure coherente verklaringen aflegt, quod non in casu. De invallen bij uw familie betreffen allerm minst details. Zo verklaart u ten overstaan van het CGVS dat uw vader werd vastgebonden en jullie huis doorzocht werd. Uw zus, die op het ogenblik van de inval alleen thuis zou zijn geweest, zou na de inval zelfs verstoten zijn door haar echtgenoot (CG p. 17). Nog los van de problemen die uw familie kende, hadden de invallen een cruciale impact op uw persoonlijke lot. Immers, u beweerde dat u aanvankelijk naar Iran was gevlucht met de bedoeling nog naar huis terug te keren eens de situatie er gekalmeerd zou zijn

(CG p.16). Pas toen u hoorde dat de taliban bij uw familie binnen waren gevallen, besloot u alsnog definitief naar Europa te vluchten (CG p.16-17). De gebeurtenissen waarover u ten overstaan van de DVZ met geen woord repte, blijken dan ook uitermate cruciaal te zijn in uw asielsrelaas en maken bijgevolg allerminst details uit. Dat u geen coherente, volledige verklaringen weet af te leggen over de kern van uw asielsmotieven, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Vervolgens wordt nog opgemerkt dat het wel erg eigenaardig is dat uw ouders en familie ook na het ontvangen van de dreigbrief van de taliban bij u thuis, zelfs nadat de taliban bij uw familie zouden zijn binnengevallen en niettegenstaande uw vader telefonisch bedreigd wordt (CG 2, p. 10), nog steeds op dezelfde plaats zijn blijven wonen (DVZ verklaring, rubrieken 10, 13A, 17). Dit is des te opvallender gezien uw ouders in 2005 zelf al naar Kaboel gevlucht waren omwille van problemen met de lokale taliban in Wazghar, die ondermeer bestaat uit broers van uw grootvader (CG p.5).

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw taskera ondersteunt uw verklaringen aangaande uw identiteit en geboorteplaats in de provincie Parwan, gegevens die op zich niet betwist worden. Er wordt opgemerkt dat u zelf al verklaarde de laatste 10 jaar in Kaboel te hebben gewoond.

U legde nog een getuigenverklaring van de malik van uw wijk en enkele andere bewoners neer, bij gebrek aan politiedocument. Dergelijke document kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegedicht. Immers, zo leveren deze kennissen van uw familie slechts een "getuigenis" af over feiten die zij zelf niet eens gezien of beleefd hebben en kunnen zij zich enkel op uw of uw vaders verklaringen baseren. Het duidelijk gesolliciteerde karakter van dergelijke verklaring, in combinatie met de hoge graad van corruptie en documenten fraude in uw land van herkomst (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), vermag niet de voorgaande pertinente vaststellingen in een ander licht te plaatsen.

De documenten in verband met uw werk en integratie in België zijn op zich irrelevant voor de beoordeling van uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele

bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap geviséerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten geviséerd.

Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het

inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul stad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"II.1.1. Verwerende partij stelt in haar beslissing dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en dat verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

II.1.2. Allereerst stelt verwerende partij dat de dreigbrief die verzoekende partij neerlegde, vervalst zou zijn - quod certe non;

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij heeft het document voorgelegd die zij ontvangen had. De brieven van de taliban hebben geen 'officiële vormen', zoals verwerende partij doet uitschijnen.

II.1.3 Verwerende partij verwijt vervolgens dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd tijdens haar gehoren:

[citaat bestreden beslissing]

Verwerende partij verwijt verzoekende partij eerstens dat zij tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd over welke nacht zij wist te ontsnappen uit de kluwen van de Taliban.

Verzoekende partij kon ontsnappen de derde nacht. Verwerende partij moet er zich eveneens bewust van zijn dat de feiten dateren van 2015 en verzoekende partij hieromtrent pas 2 jaar later gehoord werd. Daarnaast betrof het een erg traumatische periode uit haar leven dat zij in België zoveel mogelijk tracht te vergeten. Verzoekende partij werd overvallen met deze vraag en zei eerst dat het de tweede nacht

was dat zij kon ontsnappen, niet veel later herinnerde zij zich dat het de derde nacht was en zei dat tot herhalens toe. Verwerende partij baseert zich op tegenstrijdigheden die er niet zijn en haalt alles uit de context op het relaas van verzoekende partij in twijfel te trekken, wat bijzonder onredelijk is.

Tweedens haalt verwerende partij aan dat verwerende partij bepaalde zaken niet zou hebben vermeld bij haar "gehoor" op de DVZ.

Verzoekende partij merkt op dat zij helemaal de kans niet kreeg op de DVZ om haar verhaal te doen. Telkens zij wilde vertellen wat haar was overkomen, werd zij onderbroken en werd haar meegedeeld dat zij op het gehoor bij op het CGVS over voldoende tijd zou beschikken om alles gedetailleerd uit te leggen. Verzoekende partij ging er dan ook vanuit dat dat effectief het geval zou zijn en beperkte haar relaas bij de DVZ. Op het CGVS kreeg zij voldoende tijd om alles uiteen te zetten, wat zij ook heeft gedaan. Zij meent dan ook dat haar thans niet kan verweten worden dat zij bepaalde zaken niet zou hebben verteld op de DVZ.

*II.1.4. Vervolgens verwijt verwerende partij verzoekende partij 'ongerijmdheden, onwaarschijnlijke toevalligheden en een gedrag dat niet in overeenstemming is met de beweerde vervolgingsvrees':
[citaat bestreden beslissing]*

Uiteraard kan verzoekende partij niet de exacte beweegredenen kennen waarom de Taliban juist haar contacteerde, maar zij vermoedt dat dat komt omdat de broers van haar grootvader lid waren van de Taliban en nog steeds in het dorp woonden. De Taliban was op die manier op de hoogte van de werkzaamheden van verzoekende partij. Zij werkte immers in een garage als koetswerkhersteller, waardoor de Taliban ervan uit ging dat zij toegang had tot wagens die de Taliban nodig had. In het licht van al het voorgaande is het dan ook niet vreemd dat de Taliban verzoekende partij contacteerde.

*II.1.5 Vervolgens stelt verwerende partij het volgende:
[citaat bestreden beslissing]*

Verzoekende partij plande een kort bezoek aan het dorp om zich te verloven. Zij was geenszins van plan om er een tijd te verblijven. De plan was om haar verloofde te gaan halen en onmiddellijk te vertrekken. Verzoekende partij had niet verwacht dat de Taliban zo snel op de hoogte zou worden gesteld dat verzoekende partij op weg was naar haar dorp.

Verwerende partij focust zich op details en pietluttigheden om het asielrelaas van verzoekende partij af te wijzen. Dit is niet ernstig.

Verzoekende partij meent dan ook dat verwerende partij erg onredelijk te wek is gegaan bij de beoordeling van haar asielaanvraag.

Zij komt weldegelijk in aanmerking voor de vluchtelingenstatus."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"II.2.1. Verzoekende partij meent dat zij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij is immers afkomstig uit Kabul, wat absoluut niet (meer) gezien kan worden als veilig – in-tegenstelling – tot wat verwerende partij beweert in haar beslissing.

II.2.2. Verwerende partij stelt dat verzoekende partij zich zou kunnen vestigen in Kabul.

Verwerende partij stelt dat zij zich baseert op het UNHCR EASO country Guidance note van mei 2018 en 30 augustus 2018

Het is voor verzoekende partij een raadsel hoe verwerende partij op basis van deze rapporten kan besluiten dat het voor verzoekende partij veilig genoeg zou zijn om zich te vestigen in Kabul.

Nergens in Afghanistan is de situatie nog veilig te noemen. De geweldplegingen en incidenten waarbij gewone burgers slachtoffer worden, zijn werkelijk niet meer bij te houden.

In het zeer recent en levendig rapport van UNHCR dd. 30 augustus 2018 stelt men dat Kaboel op heden niet meer als veilig kan worden gezien

UNHCR maakt hiervoor een uitgebreide analyse van de actuele sociale, politieke, economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Een belangrijke wijziging ten aanzien van de oude richtlijnen is dat UNHCR aangeeft dat Kabul over het algemeen geen (intern) vluchtalternatief is.

Het rapport stelt dat ook anno 2018 het gewapend conflict in Afghanistan blijft aanhouden, waarbij de overheidstroepen voornamelijk provinciesteden en grote steden verdedigen maar elders aanzienlijk terrein verloren hebben aan de taliban. De verhoogde aanwezigheid van de taliban, in combinatie met IS, destabiliseren de veiligheidssituatie verder.

Het gevolg hiervan is dat mensenrechtenschendingen in Afghanistan een dagelijkse werkelijkheid zijn. De daders zijn zowel troepen van de overheid als pro- en anti-overheidsgroepen. Zij maken zich schuldig aan buitengerechterlijke executies, foltering, seksueel geweld, misbruik van kinderen en foltering, tot opzettelijke doding, afpersing, intimidatie en diefstal.

Daarnaast vestigt UNHCR de aandacht op het feit dat anti-overheidsgroepen in bepaalde gebieden een eigen parallel "rechtssysteem" creëerden. Dit systeem is erg beperkend voor onder meer de rechten op vrijheid van meningsuiting, politieke participatie, beweging, onderwijs, gezondheidszorg en religie.

Naast de economische situatie die sinds 2013-2014 enkel achteruitgegaan is, heeft Afghanistan recentelijk ook te kampen met een aanhoudende droogte die een zware impact heeft op de landbouw. Meer dan de helft van de Afghaanse huishoudens leeft onder de armoedegrens en de werkloosheidsgraad ligt erg hoog. Bijna 2 miljoen Afghanen leven als intern ontheemden, de helft daarvan vluchtte al meerdere keren binnen Afghanistan.

Ook de impact van de gedestabiliseerde veiligheidssituatie op burgers is groot. Waar de vorige richtlijnen meldden dat 2015 het jaar met de meeste burgerslachtoffers was sinds UNAMA in 2009 begon te registreren, zitten de cijfers van de nieuwe richtlijn niet ver onder die grens. De richtlijnen focussen ook op het geweld gerelateerd aan de verkiezingen van 2018. Burgers en burgersites zijn hiervan het voornaamste doelwit.

Het UNHCR sluit Kabul uit als veilig om mensen er terug te sturen zonder gevaar voor hun leven en het gevaar onderworpen te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Hoofdrede hiervoor is dat de provincie Kabul het grootste aantal burgerslachtoffers kent, voornamelijk door de willekeurige aanvallen in de stad Kabul. Hierdoor lopen burgers die deelnemen aan het openbaar leven dagelijks gevaar. Daarnaast is ook de socio-economische situatie van de stad onhoudbaar geworden door de exponentiële bevolkingsgroei van de laatste jaren.

In de richtlijnen wordt zeer uitgebreid ingegaan op specifiek kwetsbare profielen. Bepaalde personen of groepen hebben immers, afhankelijk van hun persoonlijke situatie, nood aan internationale bescherming en lopen een verhoogd risico op vervolging gezien de huidige context in Afghanistan. De categorieën zijn dezelfde als degenen die vermeld werden in de richtlijnen van 2016:

- personen geassocieerd met of die (vermeend) de regering of de internationale gemeenschap, waaronder de internationale missie, in Afghanistan ondersteunen*
- journalisten en andere mediaprofessionals*
- mannen op een leeftijd dat ze ingezet kunnen worden in de strijd ('of fighting age'), en kinderen in de context van gedwongen rekrutering als minderjarige*
- religieuze minderheden en personen van wie wordt aangenomen dat zij de shariawet overtreden*
- personen van wie wordt aangenomen dat ze volgens de interpretatie van de antiregeringsgroeperingen de normen en islamitische principes overtreden*
- vrouwen met bepaalde profielen of onder specifieke omstandigheden, zoals vrouwen die het risico lopen slachtoffer te worden van schadelijke traditionele praktijken, of vrouwen die ervan beschuldigd worden de morele normen te overtreden*
- vrouwen en mannen van wie aangenomen wordt dat zij de sociale normen overtreden*

- personen met een handicap, waaronder met name mensen met verstandelijke handicaps
- personen die lijden aan psychische aandoeningen
- kinderen met bepaalde profielen onder specifieke omstandigheden, zoals kinderen die slachtoffer werden van seksueel misbruik, of meisjes die in gebieden bezet door anti-overheidsgroepen naar school gaan
- slachtoffers van mensensmokkel of mensen die dat gevaar lopen
- personen die omwille van hun seksuele geaardheid en/of genderidentiteit gevisieerd worden
- etnische minderheden
- personen die betrokken zijn bij bloedwraak
- (familieleden van) zakenmensen en andere bemiddelde mensen

Verwerende partij kan dan ook bezwaarlijk volhouden dat zij op basis van het rapport dd. 30 augustus 2018 terug kan sturen naar Kabul zonder risico op onmenselijke en vernederende behandeling.

II.2.3 Ook Amnesty International hekelt in haar rapport van oktober 2017 het terugsturen van Afghaanse vluchtelingen naar hun land van herkomst. (stuk 2)

Amnesty International stelt dat Afghanistan geen veilig land is en dat Europese landen moeten ermee stoppen gevluchte Afghanen naar hun vaderland terug te sturen.

Volgens Amnesty International riskeren ze na hun „deportatie“ te worden vervolgd, gemarteld, ontvoerd of zelfs gedood. Zij noemt het EU-beleid in het rapport „roekeloos“ en een „onbeschaamde schending van het internationaal recht.“

Het wordt steeds onveilig in Afghanistan, stelt Amnesty in het rapport "Forced Back to Danger". De bijna 10.000 Afghanen die landen als Nederland, Zweden en Noorwegen hebben teruggestuurd lopen allerlei gevaren. EU-agentschappen zijn hiervan op de hoogte, maar stellen dat nog eens meer dan 80.000 Afghanen kunnen worden uitgezet, aldus Amnesty.

*Zo stelt het rapport ondermeer het volgende: p. 7 en 8 (eigen onderlijning)
[citaat voormeld rapport]*

Er vallen aldus duizenden doden en gewonden en de situatie is er de laatste jaren enorm op achteruit gegaan.

Verzoekende partij zou met andere woorden gedropt worden in een 'warzone' en moet zich maar zien te beredderen, omdat verwerende partij deze provincie veilig genoeg vindt voor verzoekende partij om zich te vestigen, terwijl recente rapporten juist het tegenover bewijzen! Dit is niet ernstig.

Niet alleen wordt Afghanistan geteisterd door terroristisch geweld, er heerst er ook een humanitaire crisis: (eigen onderlijning)

"Furthermore, Afghanistan is the site of an acute humanitarian crisis. The UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (OCHA) estimated that 9.3 million people will require humanitarian assistance in 2017. Over 9 million Afghans have limited or no access to essential health services. The country's infant and maternal mortality rates are among the worst in the world, at 73/1,000 live births and 327/100,000 respectively. Food security is deteriorating, with 1.6 million people severely food insecure across the country."

*II.2.4. Het is voor verzoekende partij onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst en er een menswaardig leven te leiden, zonder vrees voor haar leven en voor onmenselijke en vernederende behandeling. Verzoekende partij is er zeker van dat zij ten prooi zal vallen van het Taliban of slachtoffer zal worden van willekeurig geweld: p. 10 Amnesty International rapport
[citaat voormeld rapport]*

De actuele situatie in heel Afghanistan is erg onveilig, het terugsturen van Afghanen - waar ook in Afghanistan, houdt een schending in van het non-refoulement beginsel.

*De cijfers van de doden en gewonden in 2017 liegen er niet om: p. 19-20 Amnesty International rapport: (eigen onderlijning)
[citaat voormeld rapport]*

p. 21

[citaat voormeld rapport]

Geen enkel deel van Afghanistan is dan ook veilig genoeg te noemen om asielzoekers terug te sturen zonder gevaar voor blootstelling aan foltering en onmenselijke en vernederende behandeling.

II.2.5 Bovendien mag het bijzonder kwetsbare profiel van verzoekende partij niet uit het oog worden verloren. Verzoekende partij is na al die jaren in Europa verwesterd en loopt het gevaar op vervolging:

p. 24 Amnesty International rapport

[citaat voormeld rapport]

De mensenrechten worden in heel Afghanistan meer en meer geschonden.

Ook verwerende partij kan niet anders dan toe te geven dat er zich met regelmaat terreuraanslagen voordoen in Afghanistan, maar probeert dit te relativiseren door te stellen dat het niet om een "open combat" zou gaan, en baseert zich op achterhaalde informatie.

Verzoekende partij loopt er dagelijks een reëel gevaar onderworpen te worden aan onmenselijke en vernederende behandeling.

II.2.6. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

II.2.7. De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hoofdorde erkend worden als vluchteling. Subsidiar de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift wordt het rapport "*Forced back to danger. Asylum-seekers returned from Europe to Afghanistan*" van Amnesty International van oktober 2017 gevoegd.

2.2.2. Op 8 augustus 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij met referenties naar het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van UNHCR van 30 augustus 2018, het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van december 2017, p. 1-74, en de updates van respectievelijk mei 2018, p. 1-34, en juni 2019, p. 1-74, van dit rapport, de COI Focus "*Afghanistan: Security situation in Kabul city*" van 15 mei 2019 en de "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van EASO van juni 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

In de mate dat verzoeker in het tweede middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het tweede middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Wazghar, gelegen in het district Ghorband van de provincie Parwan. Verzoeker verklaart dat hij tien jaar oud was toen hij zich samen met zijn familie in de stad Kaboel ging vestigen nadat zijn regeringsgezinde grootvader in conflict was gekomen met twee van zijn broers die zich hadden aangesloten bij de taliban. In Kaboel zou verzoeker aan de slag zijn gegaan als hersteller van koetswerk in een garage. Verzoeker zou op gegeven moment zijn opgebeld door een talibanleider uit Parwan die hij nog kende van toen hij klein was. Deze talibanleider zou verzoeker gevraagd hebben een bijdrage te leveren aan de *jihad* door hem auto's ter beschikking te stellen. Verzoeker zou op dit verzoek niet zijn ingegaan en ook toen dezelfde talibanleider hem vijftien à twintig dagen later opnieuw belde met dezelfde vraag, zou verzoeker hebben geweigerd. Verzoeker verklaart verder dat hij een zestal maanden later samen met enkele familieleden op weg was naar zijn verloofsfeest in Wazghar, toen hij door de taliban werd tegengehouden en meegenomen naar een plaats waar hij werd vastgehouden en mishandeld. De taliban zou verzoeker ervan hebben beschuldigd informatie te hebben doorgespeeld aan de autoriteiten waardoor twee *talibs* konden worden gedood en drie anderen gearresteerd. Verzoeker zou er in geslaagd zijn te ontsnappen en Kaboel te bereiken, waar hij meteen voor verzorging naar het ziekenhuis zou zijn gegaan. Na vijf nachten in het ziekenhuis zou verzoeker terug naar huis zijn gegaan. Daar zou hij van zijn vader vernomen hebben dat de taliban in zijn afwezigheid een dreigbrief had afgeleverd waarin instructies zouden zijn gegeven aan de taliban in Kaboel om hem te vermoorden. De volgende nacht zou verzoeker vertrokken zijn en eerst tevergeefs geprobeerd hebben om Iran te bereiken via Herat. 's Anderendaags zou verzoeker er met de hulp van een smokkelaar in geslaagd zijn vanuit Nimroz naar Iran te gaan. Verzoeker verklaart dat het zijn bedoeling was om later vanuit Iran terug te keren naar Afghanistan als zijn problemen daar zouden zijn opgelost. Na drie of vier maanden in Iran te hebben verbleven, zou verzoeker echter zijn opgepakt en gerepatriëerd naar Afghanistan. Bij aankomst op Afghaans grondgebied zou verzoeker meteen zijn teruggereisd naar Kaboel en daar zijn intrek hebben genomen bij een vriend. Echter, diezelfde nacht zou de taliban zijn binnengevallen bij zowel verzoekers ouders als zijn gehuwde zus om verzoeker te zoeken. De volgende nacht zou verzoeker meteen weer vertrokken zijn naar Nimroz en vandaar opnieuw met een smokkelaar zijn meegenomen naar Iran. Dit keer zou verzoeker besloten hebben om door te reizen naar Europa.

De Raad is in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtmotieven.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker ter staving van zijn relaas (onder meer) een dreigbrief neerlegt die evenwel niet authentiek blijkt te zijn. Hiervoor kan worden verwezen naar de volgende pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing:

"Bij analyse van het door u voorgelegde document blijkt dat de stempel die het document rechts onderaan ter authenticatie draagt overduidelijk een manipulatie van zeer slechte kwaliteit is, hoewel de rest van het document een "origineel" betreft. Ook de hoofding lijkt slechts een kopie te zijn van een blanco document, gelet op de druk kwaliteit en zichtbare margeranden. Nochtans vormt deze dreigbrief een cruciaal element in uw asielrelaas, gezien de brief de rechtstreekse aanleiding vormde voor uw eerste vluchtpoging uit Afghanistan, en de brief nagenoeg het enige bewijs vormt van uw problemen met de taliban, maar ook nagenoeg de enige aanwijzing vormt dat de taliban u niet enkel in uw geboorteregio Wazghar zou viseren, maar óók op uw recente verblijfsplaats in de stad Kaboel."

In tegenstelling tot wat verzoeker in het eerste middel van zijn verzoekschrift voorhoudt, poneert noch suggereert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat de door verzoeker neergelegde dreigbrief geen 'officiële vorm' vertoont, doch stelt hij vast dat dit document meerdere tekenen van vervalsing vertoont. Verzoeker weerlegt noch ontkracht deze concrete vaststellingen en doet er derhalve geen afbreuk aan.

Ten tweede wijst de Raad op enkele incoherenties in verzoekers verklaringen over zijn vasthouding en de daaropvolgende bedreigingen door de taliban. Zo verklaarde verzoeker aanvankelijk tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) dat hij één nacht op een welbepaalde plaats werd vastgehouden en één nacht op een andere plaats en dat hij in die tweede nacht kon ontsnappen (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 8, gehoorverslag 22 november 2017, p. 6). Later tijdens dit gehoor gaf hij evenwel aan dat hij in de derde nacht van zijn gevangenschap naar een andere plaats werd overgebracht en tijdens deze derde nacht ook wist te ontsnappen (*ibid.*, p. 8 en 9), hetgeen hij bevestigde tijdens zijn tweede gehoor op het CGVS (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 26 februari 2018, p. 4-5). Ook over de bedreigingen die hij per telefoon zou hebben ontvangen na te zijn ontsnapt aan zijn ontvoerders heeft verzoeker geen eensluidende verklaringen afgelegd. Tijdens zijn eerste gehoor op het CGVS verklaarde verzoeker dat hij na zijn terugkeer van het ziekenhuis bij thuiskomst door zijn vader werd ingelicht over de dreigbrief die thuis was afgeleverd, dat zij diezelfde dag nog naar de politie gingen en dat hij vervolgens een telefoontje kreeg waarin hij werd bedreigd. Verzoeker zou vervolgens zijn vader hebben ingelicht over dit telefoontje en daarop zou hij van zijn vader zijn moeten vluchten (adm. doss., stuk 8, gehoorverslag 22 november 2017, p. 11 en 14). Tijdens zijn tweede gehoor sprak verzoeker over bedreigingen die hij van meerdere *talibs* zou hebben ontvangen via de berichtenapplicatie op Facebook (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 26 februari 2018, p. 10). Verzoeker verklaarde dat hij op deze manier drie keer werd bedreigd toen hij in het ziekenhuis lag, één keer toen hij in Iran was, en één keer toen hij thuis was. Tijdens zijn tweede gehoor maakte verzoeker tevens melding van een dreigtelefoon die hij zou hebben ontvangen toen hij in het ziekenhuis lag. Verzoekers telefoon zou toen echter uitgeschakeld zijn geweest en zijn vader zou het bericht pas gezien hebben toen hij verzoekers gsm weer aanzette (*ibid.*, p. 11). Verzoeker beweert dat hij tijdens zijn eerste gehoor heeft aangehaald dat hij in het ziekenhuis via de telefoon werd bedreigd, doch dit blijkt niet uit het verslag van dit gehoor. Evenmin blijkt hieruit dat verzoeker vermeld heeft dat hij ook via Facebook werd bedreigd. Verder verklaarde verzoeker tijdens zijn tweede gehoor dat ook het ziekenhuis een bedreiging ontving toen hij bewusteloos was (*ibid.*, p. 11). Ook hiervan maakte verzoeker eerder geen melding. Het is trouwens opvallend dat verzoeker niet in staat is om de dreigberichten te tonen die hij via Facebook zou hebben ontvangen, naar eigen zeggen omdat hij ze ontvangen heeft op een account waarop hij niet meer kon inloggen nadat de Bulgaarse politie zijn gsm afnam. Volgens verzoeker zou dit account immers voor hem zijn aangemaakt door een medewerker van een computerwinkel en zou die persoon hem het paswoord niet hebben meegegeven (*ibid.*, p. 11-12). Het hoeft geen betoog dat deze uitleg de Raad allerminst kan overtuigen.

Waar verzoeker in het eerste middel van zijn verzoekschrift bevestigt dat hij de derde nacht kon ontsnappen aan zijn ontvoerders, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat zijn verklaringen op dit punt niet coherent zijn. Het gegeven dat de feiten dateren van 2015 en verzoeker hierover pas twee jaar later werd gehoord kan de vastgestelde tegenstrijdigheden, lacunes en incoherenties niet op afdoende wijze verklaren of verschonen, nu deze betrekking hebben op de kern van verzoekers relaas en redelijkerwijze mag worden verwacht dat verzoeker desbetreffend volledige en eensluidende verklaringen aflegt in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker voert verder in het eerste middel aan dat het een erg traumatische periode uit zijn leven betrof, die hij in België zoveel mogelijk tracht te vergeten. Verzoeker legt echter geen medische attesten voor waaruit kan blijken dat zijn oordeelsvermogen ten gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat hij niet in staat zou zijn om naar behoren te worden gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Daarenboven heeft noch verzoeker, noch zijn advocaat tijdens de gehoren gewezen op een dermate psychische problematiek dat verzoeker niet in staat zou zijn om met betrekking tot de feiten die hij aanvoert coherente en volledige verklaringen af te leggen. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Ten derde wijst de Raad erop dat het overzicht van de feiten dat verzoeker tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) heeft gegeven fundamentele lacunes vertoont, zoals genoegzaam blijkt uit volgende pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing:

“Bovendien liet u na om ook maar enige melding te maken van uw dagenlange gevangenschap bij de taliban ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, waar u nochtans gevraagd werd de voornaamste feiten en redenen voor uw vlucht uit uw land van herkomst op te sommen (DVZ vragenlijst rubrieken 3.1, 3.5, 3.7). Integendeel, u vermeldde ten overstaan van de DVZ enkel ‘dat de taliban u zei dat u uit het dorp moest weggaan’, wat geheel contradictorisch is met uw latere verklaring dat de taliban u gevangen hield met de bedoeling u te doden. U maakte ten overstaan van de DVZ ook geen enkele melding van het feit dat u na uw miraculeuze ontsnapping nog 5 nachten doorbracht in een ziekenhuis in Kaboel (Ibid.). Dat u iets dermate zwaarwichtigs als een dagenlange vasthouding, gevolgd door een dagenlange ziekenhuisopname zou “vergeten” vermelden wanneer u gevraagd werd de voornaamste feiten en redenen voor uw vlucht te vertellen, is reeds weinig aannemelijk. Wanneer u bij aanvang van het gehoor ten overstaan van het CGVS gepeild werd naar het verloop van het gehoor bij de DVZ, maakte u bovendien wél melding van een tweetal correcties op het gehoorverslag van DVZ, die echter geen van beide betrekking hadden op het gegeven van uw dagenlange vasthouding of ziekenhuisopname. Zelfs wanneer u hierna expliciet gevraagd werd of voor het overige wél alles correct vertaald/genoteerd werd, liet u na op te merken dat belangrijke feiten niet zouden zijn geregistreerd (CG p.2-3). Dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd kort en bondig te zijn en de details van uw relaas te houden voor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, doet geen afbreuk aan de verwachting dat u met betrekking tot de kernelementen van uw relaas in elke fase van de procedure coherente verklaringen aflegt, quod non in casu.

(...)

Er moet nog worden benadrukt dat u tijdens uw initiële gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken overigens op geen enkele wijze heeft verwezen naar de vermeende invallen bij uw ouders en bij uw getrouwde zus in Kaboel (DVZ vragenlijst 3.5, 3.7). Integendeel, u beweerde er dat u na uw repatriëring uit Iran eerst een paspoort wilde verkrijgen om Afghanistan legaal te kunnen verlaten, maar u uiteindelijk toch besloot opnieuw illegaal te vertrekken omdat het aanvragen van een paspoort te lang duurde (DVZ vragenlijst, rubriek 3.5). U heeft met geen woord gerept over nieuwe, ernstige feiten die maakten dat u niet langer de paspoortprocedure afwachtte. Uw opeenvolgende verklaringen zijn dan ook weinig samenhangend te noemen. Nochtans bevestigde u bij aanvang van het gehoor ten overstaan van het CGVS dat in grote lijnen alles correct vertaald werd, op twee zaken na (te weten uw geboortedatum en het aantal personen dat een aanslag wilde plegen in Kaboel) (CG p. 2-3). Dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd kort en bondig te zijn en de details van uw relaas te houden voor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, doet geen afbreuk aan de verwachting dat u met betrekking tot de kernelementen van uw relaas in elke fase van de procedure coherente verklaringen aflegt, quod non in casu. De invallen bij uw familie betreffen allerm minst details. Zo verklaart u ten overstaan van het CGVS dat uw vader werd vastgebonden en jullie huis doorzocht werd. Uw zus, die op het ogenblik van de inval alleen thuis zou zijn geweest, zou na de inval zelfs verstoten zijn door haar echtgenoot (CG p. 17). Nog los van de problemen die uw familie kende, hadden de invallen een cruciale impact op uw persoonlijke lot. Immers, u beweerde dat u aanvankelijk naar Iran was gevlucht met de bedoeling nog naar huis terug te keren eens de situatie er gekalmeerd zou zijn (CG p.16). Pas toen u hoorde dat de taliban bij uw familie binnen waren gevallen, besloot u alsnog definitief naar Europa te vluchten (CG p.16-17). De gebeurtenissen waarover u ten overstaan van de DVZ met geen woord repte, blijken dan ook uitermate cruciaal te zijn in uw asiërelaas en maken bijgevolg allerm minst details uit. Dat u geen coherente, volledige verklaringen weet af te leggen over de kern van uw asiëlmotieven, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Verzoekers betoog dat hij bij de DVZ werd onderbroken telkens wanneer hij zijn hele verhaal wilde doen en te horen kreeg dat hij tijdens zijn gehoor op het CGVS over voldoende tijd zou beschikken om alles gedetailleerd uiteen te zetten, verklaart noch verschoont de vastgestelde lacunes. Zoals ook in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, werd verzoeker bij de DVZ expliciet gevraagd naar de feiten en gebeurtenissen die ten grondslag lagen aan zijn vertrek uit zijn land van herkomst. De omstandigheid dat verzoeker bij de DVZ werd gevraagd kort en bondig te zijn en de details van zijn relaas te houden voor op het CGVS doet geen afbreuk aan de verwachting dat hij met betrekking tot de kernelementen van zijn relaas in elke fase van de procedure coherente verklaringen aflegt, *quod non in casu*. De vaststelling dat verzoeker op de DVZ uiterst essentiële informatie met betrekking tot zijn relaas volledig onvermeld liet, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid ervan.

Ten vierde bevat verzoekers relaas meerdere ongerijmdheden en onwaarschijnlijke toevalligheden. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Zo moet uit uw verklaringen blijken dat u, nadat u als 10 jarige samen met uw familie uw geboortedorp ontvlucht was na een conflict met de taliban, u nooit meer voet heeft gezet in het dorp Wazghar (CG p.5-7, p.11-12). Zelfs wanneer u enkele jaren later documenten nodig had van uw oude school in

Wazghar, zou u niet naar het dorp zijn kunnen (durven) terugkeren (CG p.13). Het is dan ook uiterst opmerkelijk en weinig aannemelijk dat het hoofd van de lokale taliban van Parwan uitgerekend naar u zou bellen om te verzoeken samen te werken met de taliban, gezien de man u slechts als kind had gekend (CG 2 p.3), en u bovendien moet gepercipieerd hebben als een gevluchte 'tegenstander', gezien uw familiale voorgeschiedenis. U kan zelf evenmin verklaren waarom de taliban precies ú ter hulp zou vragen (CG p.7, CG 2 p.3). Gevraagd waarom u plots werd opgebeld door iemand uit Wazghar, dat u als kind ontvlucht was, geeft u slechts aan 'dat ze uw familie kennen, dat ze weten wat jullie doen, dat iedereen elkaar kent in Wazghar' (CG p.7), wat niet verklaart waarom de lokale taliban net hulp zou vragen aan tegenstanders die 10 jaar eerder al van hen gevlucht waren. Met deze eigenaardige démarche geconfronteerd komt u niet verder dan stellen: "Hij probeerde me toch te overtuigen tot de jihad" (Ibid.), waarmee u de vastgestelde ongerijmdheid niet weet te verklaren. Nogmaals gevraagd waarom precies aan u gevraagd werd om een auto te leveren antwoordde u: "Ik weet niet precies (...). Waarom hij niet aan anderen vroeg, ik weet het niet" (CG 2 p.3). Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat u bij de DVZ opmerkelijk genoeg ook geen melding maakte van deze telefoontjes.

Ook uw verlovingsfeest en de feiten die zich in deze context zouden hebben afgespeeld zijn weinig geloofwaardig en getuigen van een onaannemelijk risicogedrag. Immers, hoewel u nooit eerder was durven terugkeren naar Wazghar (CG p.5-7, p.11-12), en hoewel u eind 2014 meermaals werd opgebeld door de lokale taliban van Wazghar (CG p.7, CG 2 p.3-4) - nota bene dezelfde groepering waarvoor uw ouders 10 jaar eerder naar Kaboel waren gevlucht (CG p. 4-5) -, zou u desondanks in april 2015, luttele maanden later, voor het eerst naar Wazghar zijn teruggekeerd voor uw verlovingsfeest (CG p.8, CG 2 p.4). U deed dit bovendien met een ruim gevolg van familieleden, waarvoor twee wagens nodig waren (CG p.6). Dergelijk weinig discreet vertoon, hoewel u naar eigen zeggen nooit eerder had kunnen terugkeren naar de plaats en u kort voordien reeds een vraag tot samenwerking van de lokale taliban had afgewezen, getuigt van een onaannemelijke naïviteit en een risicogedrag dat niet in overeenstemming is met de Afghaanse context. (...)

Ook over de vervolgingsfeiten die zich in Kaboel zouden hebben afgespeeld legt u geen overtuigende, aannemelijke verklaringen af. U verklaarde dat u, nadat u vanuit Iran naar Afghanistan werd gerepatriëerd, slechts 1 nacht bij een vriend in Kaboel doorbracht alvorens het land definitief te verlaten (CG p.16, 17). Precies die ene nacht, 3 à 4 maanden nadat u ontsnapt was uit de handen van de taliban, zou de taliban op twee adressen van uw familie zijn binnengevallen (CG p.16). Het is hoogst eigenaardig dat zij op de hoogte zijn van de adressen van uw familie, maar er pas voor het eerst binnenvallen 3 à 4 maanden nadat u uit handen van de taliban was ontsnapt, en dan nog toevallig net die ene nacht dat u in Kaboel was. U verklaarde dit door te stellen dat zij "informanten hebben en alles weten" (CG p.16-17), wat niet verklaart waarom ze dan net op twee verkeerde adressen binnenvallen. Hiermee geconfronteerd stelt u enkel : "ze hadden enkel info dat ik in Kaboel was" (CG p.17), maar u kan vervolgens op geen enkele manier aantonen hoe zij over die informatie zouden kunnen beschikken (Ibid.). Het verklaart evenmin waarom ze u niet eerder op deze adressen van uw familie zouden zijn komen zoeken."

Bovenstaande vaststellingen en overwegingen vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent, en worden derhalve door de Raad overgenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen afdoende verklaring verschaft voor de hier aangehaalde vaststellingen. Wat betreft de reden waarom de taliban uitgerekend hém contacteerde, stelt verzoeker in het eerste middel slechts te vermoeden dat dat komt omdat de broers van zijn grootvader lid waren van de taliban en nog steeds in zijn dorp woonden. Op die manier zou de taliban op de hoogte zijn geweest van verzoekers werkzaamheden in Kaboel. Verzoeker blijft zodoende in gebreke te verklaren waarom de taliban hem tot tweemaal toe zou hebben proberen te overhalen zijn medewerking te verlenen, terwijl het in zijn dorp bekend was dat zijn familie tegen de taliban was en er daarom ook zoveel jaren geleden vertrokken was. Wat betreft zijn terugkeer naar Wazghar met het oog op zijn verlovingsfeest, betoogt verzoeker in het eerste middel dat hij slechts een kort bezoek bracht aan zijn dorp en van plan was er enkel zijn verloofde te halen en onmiddellijk weer te vertrekken. Ook dit betoog is niet afdoend. Vooreerst blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker naar zijn dorp ging om daar samen met familie zijn verlovingsfeest te vieren, en niet om vlug zijn verloofde op te halen en haar meteen mee te nemen naar Kaboel (adm. doss., stuk 8, gehoorverslag 22 november 2017, p. 6, en stuk 6, gehoorverslag 26 februari 2018, p. 2). Verzoeker verklaarde dat er een feest plaatsvond waarop veel mensen waren uitgenodigd (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 26 februari 2018, p. 5). Bovendien verklaarde verzoeker dat hij slechts twee jaar naar een school in Kaboel kon gaan en vervolgens deze school moest verlaten omdat hij er ingeschreven was op voorwaarde dat hij de documenten betreffende zijn scholing in Wazghar zou voorleggen, doch deze documenten niet kon voorleggen omdat hij niet meer terug kon gaan naar Wazghar (adm. doss., stuk 8, gehoorverslag 22 november 2017, p. 13). Het houdt geen steek dat

verzoeker er geen graten in ziet om naar zijn dorp terug te keren om daar zijn verloving te vieren, doch wel om daar schooldocumenten te gaan halen die essentieel zijn om zijn scholing in Kaboel te kunnen verderzetten.

De Raad besluit op grond van bovenstaande motieven dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. Hoger is reeds gewezen op de gebrekkige bewijswaarde van de door verzoeker neergelegde dreigbrief. Wat betreft de overige documenten die verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming heeft neergelegd, kan worden volstaan met een verwijzing naar de motivering die daarover in de bestreden beslissing is opgenomen en die door verzoeker in zijn verzoekschrift niet wordt weerlegd of betwist:

“Uw taskera ondersteunt uw verklaringen aangaande uw identiteit en geboorteplaats in de provincie Parwan, gegevens die op zich niet betwist worden. Er wordt opgemerkt dat u zelf al verklaarde de laatste 10 jaar in Kaboel te hebben gewoond.

U legde nog een getuigenverklaring van de malik van uw wijk en enkele andere bewoners neer, bij gebrek aan politiedocument. Dergelijke document kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegedicht. Immers, zo leveren deze kennissen van uw familie slechts een “getuigenis” af over feiten die zij zelf niet eens gezien of beleefd hebben en kunnen zij zich enkel op uw of uw vaders verklaringen baseren. Het duidelijk gesolliciteerde karakter van dergelijke verklaring, in combinatie met de hoge graad van corruptie en documenten fraude in uw land van herkomst (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), vermag niet de voorgaande pertinente vaststellingen in een ander licht te plaatsen.

De documenten in verband met uw werk en integratie in België zijn op zich irrelevant voor de beoordeling van uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan.”

In zoverre verzoeker in het tweede middel van zijn verzoekschrift nog aanvoert dat hij een kwetsbaar profiel heeft omdat hij na al die jaren in Europa verwesterd is en gevaar loopt om te worden vervolgd in Afghanistan, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen bijbrengt waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als een verwesterde jongeman gepercipieerd en geviseerd zou worden. Hij toont op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in Europa sinds november 2015 van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Louter blote beweringen en verwijzingen naar algemene informatie kunnen in dezen niet volstaan. Verzoeker dient dergelijk risico *in concreto* aan te tonen, maar blijft wat dit betreft in gebreke. Zo verzoeker in het tweede middel nog aanvoert dat hij een kwetsbaar profiel heeft omdat hij de leeftijd heeft om te worden ingezet in de strijd (*‘man of fighting age’*), dient hij er eveneens op te worden gewezen dat een loutere verwijzing naar een risicoprofiel en algemene informatie desbetreffend niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft wat dit betreft in gebreke.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt verwerende partij in haar aanvullende nota van 8 augustus 2019 op basis van recente informatie waaraan in deze nota wordt gerefereerd dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kaboel niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die daarnaar terugkeert aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In voormelde aanvullende nota van verwerende partij wordt desbetreffend het volgende uiteengezet:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten.

Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet."

De Raad stelt vast dat bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot de stad Kaboel gebaseerd is op het geheel van de recente informatie waarvan de referentie is opgenomen in de aanvullende nota van verwerende partij.

In zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar het rapport *"Forced back to danger. Asylum-seekers returned from Europe to Afghanistan"* van Amnesty International van oktober 2017 en het rapport *"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan"* van UNHCR van 30 augustus 2018, waarnaar tevens verwezen wordt in de bestreden beslissing.

Aangezien voormeld rapport van Amnesty International dateert van 2017, kan het bezwaarlijk recent worden genoemd in het licht van de actuele informatie die door verwerende partij middels haar aanvullende nota van 8 augustus 2019 werd bijgebracht. Uit dit rapport blijkt overigens niet dat voor heel Afghanistan geldt dat voor elke Afghaanse burger moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek van de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. In dit rapport wordt meermaals verwezen naar het rapport *"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan"* van UNHCR van 19 april 2016, de vorige versie van voormelde 'Guidelines' van 30 augustus 2018. Uit de meest recente richtlijnen van UNHCR blijkt dat niettegenstaande de veiligheidssituatie in 2015 achteruit is gegaan en zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, er nog steeds regionale verschillen bestaan in de Afghaanse veiligheidssituatie. Bovendien wordt nergens in deze richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. Bijgevolg dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet *in principe* de veiligheidssituatie in de herkomstregio van de verzoeker om internationale bescherming in rekening te worden genomen. De Raad stelt vast dat verzoeker geen informatie aanbrengt met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in de stad Kaboel waaruit kan blijken dat de recente informatie die desbetreffend werd bijgebracht door verwerende partij niet correct of actueel zou zijn of dat daaruit verkeerde conclusies zouden zijn getrokken. Het gegeven dat UNHCR in haar meest recente richtlijnen van oordeel is dat Kaboel over het algemeen niet in aanmerking komt als intern vluchtalternatief, is *in casu* niet relevant. Verzoeker betwist immers niet dat Kaboel als zijn regio van herkomst in Afghanistan dient te worden beschouwd, en niet als intern vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat de veiligheidssituatie inmiddels zodanig is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in de stad Kaboel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bestaat.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat de stad Kaboel op zich geen gebied is waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Waar verzoeker uiterst subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN